

Schaduwwerper

Lynette Noni bij Boekerij:

De *Genezer*-serie:

De genezer van Zalindov

De gevangene van Vallenia

De verrader van Evalon

Schaduwwerper

Lynette Noni

Schaduwwerper

Vertaald door Maren Mostert

Australian Government

This project has been assisted by the Australian Government through Creative Australia, its principal arts investment and advisory body.

ISBN 978-90-492-1034-2

ISBN 978-94-023-2940-7 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Shadow Reaper*

Vertaling: Maren Mostert

Omslagontwerp: Penguin Random House

Omslagbeeld: © Kseniia Vladimirovna/Shutterstock.com

Ontwerp boeksneede: DPS Design & Prepress Studio

Illustratie schutbladen: © Dominique Wesson

Kaart: © Francesca Baerald

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Lynette Noni

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Jen Azantian

Dit boek zou niet bestaan
zonder dat jij mijn vuur weer aanwakkerde.
Ik ben je dankbaar dat je mijn agent bent,
mijn vriendin en mijn godsgeschenk.

EILAND ELVERDINE

AMETRINEZEE

TOREN VAN NEVARNOST

MIRTISMEER

WESTELIJKE
GOELISK
HAVEN

MISTWOOD

NECROPOLIS

Beschermingsmagie

Beschermingsmagie: beschermende grenzen die met magie in stand worden gehouden.

Ellixen: een ander woord voor magie.

Heilige Rivier: drie bronnen van pure magie die de wereld van ellixen voorzien.

Impartatie: een ceremonie waarbij kinderen van veertien jaar of jonger hun magie afstaan om de obeliskken die de stad met magie beschermen te versterken.

Jager: iemand die jacht maakt op schaduwwerpers. Alle jagers hebben een magisch merkteken in hun handpalm, gegraveerd met zwarte inkt – drie in elkaar gedraaide cirkels die hun eed weergeven om te beschermen, te eren en te dienen – die beginnen te gloeien als er schaduwwerpers in de buurt zijn.

Magiër (zeldzaam): persoon met sterke ellixen, in staat tot beoefenen van krachtige magie. De meeste magiërs specialiseren zich in bepaalde kennis waarmee ze titels verwerven als alchemiëmagiër, magiër van de hemellichamen, genezermagiër, fabricatormagiër, illusiëmagiër, etc.

Minor (veelvoorkomend): persoon met een laag ellixen-gehalte, meestal te zwak om aan te wenden voor welke magische handeling dan ook.

Obelisken: vier pilaren van obsidiaan, met beschermingsmagie die de krachten van de Heilige Rivier onderdrukken en Aravell beschermen tegen de zwarte mist.

Oermagiër: magiërs die lang geleden leefden.

De Ouden: onsterfelijke magiërs die als goden worden vereerd. Ook wel 'de goden van vervlogen tijden' genoemd.

Schaduwwerper: iemand die ellixen van anderen steelt. Alle schaduwwerpers bezitten scherpe zintuigen, ze zijn opvallend snel en sterk, genezen vlug en leven langer, als gevolg van hun gestolen magie.

Uitdoving: pijnlijke dood of het lege bestaan dat voortkomt uit opgestapelde instabiele ellixen.

Zwarte mist: een dodelijke mist waarin het eiland Elverdine is gehuld.

De sloppenwijken van Aravell waren griezelig stil rond middernacht. Voor de meeste mensen was het gevaarlijk om zo laat nog buiten te zijn. De Nox Custodia legde strenge straffen op aan iedereen die na de avondklok buiten werd betrapt, en ze stonden bekend om hun creatieve straffen. Maar de zeventienjarige Viridia Solace maakte zich geen zorgen over de Nox; één blik op het insigne op haar scharlakenrode cape was genoeg om de stadswachten op afstand te houden. Zij was bezorgder om wat er in de schaduw op de loer lag. Of wíe er in de schaduw op de loer lag.

Haar prooi.

Dat was de reden waarom ze zo laat nog door de verlaten straten liep, op een moment dat alleen de wanhopigste burgers het waagden om van achter hun gesloten, verzegelde deuren naar buiten te gluren.

De wanhopigste burgers, én de gevaarlijkste misdadigers.

Terwijl Viri zich door de straat haastte, keek ze net op tijd naar beneden om het maanlicht te zien glinsteren in een plas op de kasseien: braaksel, urine, of iets anders wat net zo smerig was. Misschien wel alle drie, te oordelen naar de stank. Na jarenlang jacht te hebben gemaakt op schaduwwerpers, tot diep in de sloppenwijken, kon ze nog steeds niet wennen aan de stank van ongewassen lichamen, rondslingerend afval en het open riool dat overstroomde. Soms was ze bang dat ze haar huid tot bloedens toe zou schoonschrobben en toch nooit meer echt schoon zou worden.

Huiverend bij het fantoomgevoel van *ichor* (duivelsbloed) aan haar voeten, bleef Viri bij een onoverzichtelijk kruispunt staan en overwoog welke kant ze op zou gaan: naar het westen, richting het Mirtismeer, of naar het oosten, waar de bovenstad overging in het Tridusgebergte. Ze deed haar ogen dicht om zich te concentreren, en even later begon haar hand te gloeien, gevolgd door een trekkend gevoel vanbinnen: haar instinct dreef haar naar het westen.

Ze vervolgde haar weg dieper de duisternis in en versnelde haar pas. Het jagersmerkteken, dat in haar handpalm was getatoeëerd, werd steeds warmer en leidde haar naar haar prooi. Het symbool van drie in elkaar grijpende cirkels die haar eed van beschermen, eren en dienen weergaven, had ze gekregen op de dag dat ze een volleerd jager werd. Voor de meeste leerling-jagers eindigde de training pas wanneer ze achttien waren, maar Viri had haar merkteken al een jaar eerder verdiend, toen ze pas zestien was. Een wonderkind, zoals haar mentor had beweerd. Maar eigenlijk had ze gewoon meer motivatie dan de meesten om ervoor te zorgen dat elke schaduwwerper kreeg wat hij verdiende.

Verderop hoorde ze tumult van rauwe klanken, ze fronste bij het onverwachte lawaai en liep snel door. Ze was dichterbij het Mirtismeer dan haar lief was, en zich maar al te goed bewust van de gevaren die op de loer lagen voorbij de Westelijke Obelisk op de oever van het meer. Zo ver in de sloppenwijken was de beschermende magie van de obelisk aanzienlijk zwakker. Dat was, meer nog dan de *Nox Custodia*, de reden waarom verstandige bovengrondse bewoners 's nachts binnen bleven. Achter hun zorgvuldig verzegelde deuren waren ze veilig voor de oprukkende zwarte mist – en de verschrikkelijke dood voor iedereen die ermee in aanraking kwam.

Overdag dwongen de vier obelisk die de stad beschermden de mist terug naar de uithoeken van het eiland Elverdine. Daar bleef het in een dodelijke wolk boven de onbewoonbare wouden en kliffen hangen die het eiland omzoomden, waardoor de inwoners van Aravell een relatief veilig leven konden leiden. Maar wanneer de avond viel en de zeebries

opstak, konden zelfs de obeliskken de mist niet meer tegenhouden en daarom woonden de meeste Aravellianen in de bergen of onder de grond in de benedenstad.

Zoals ieder weldenkend mens had Viri een gezonde angst voor de zwarte mist, dus wilde ze haar jacht graag afronden en zo snel mogelijk weer ondergronds gaan.

Het merkteken in haar hand gloeide plotseling weer op, als waarschuwing dat ze dicht bij haar doelwit was. Een stukje verderop ging ze bij een bouwval de hoek om om de oorzaak van het tumult te achterhalen: een vervallen herberg die zo ongeveer op instorten stond.

Even bleef Viri midden op de vieze straat staan en vroeg zich af welke roekeloze klanten de mist noch de Nox vreesden. Maar toen liep ze hoofdschuddend door, klaar om haar klus tot een goed einde te brengen. Als alles volgens plan verliep, zou ze misschien zelfs nog een paar uur kunnen slapen voor zonsopgang.

Toen ze de herberg naderde – volgens het gebroken uithangbord boven de ingang Het Lekkende Vat genaamd – liep Viri door de vermoldde, versplinterde deuropening naar binnen, opnieuw verwonderd over de jolige stemming op dit late uur. Dat er 's avonds mensen samenkwamen om te feesten in de benedenstad en in de bergen was vrij normaal, omdat daar geen avondklok voor de veiligheid nodig was en de bewoners op elk uur konden doen wat ze wilden, maar het was zeldzaam om hetzelfde hier boven de grond te zien, waar het inademen van de lucht na zonsondergang al levensgevaarlijk kon zijn.

De gasten van Het Lekkende Vat leken zich met hun luidruchtige gesprekken en uitgelaten gelach niet bewust van de gevaren van de buitenwereld. De scherpe geur van gemorst bier en naar zweet stinkende mensen deed haast pijn in haar neus terwijl ze zich een weg baande door de menigte, het gloeiende merkteken in haar hand vertelde haar niet alleen dat de schaduwwerper binnen was, maar dat die nu ook ellixen aan het aftappen was.

Viri had altijd al een scherpere antenne gehad dan anderen voor ma-

gie in de lucht – iets wat haar had geholpen om snel op te klimmen tot jager en haar beschermdde tijdens de vele confrontaties met schaduwwerpers –, maar zelfs zij kon haar prooi niet precies lokaliseren. Het enige wat ze wist, was dat schaduwwerpers zich nooit zonder slag of stoot overgaven. Als deze al was begonnen met aftappen, dan had het slachtoffer niet veel tijd meer over.

De situatie was zo dringend dat Viri rilde toen ze de man van middelbare leeftijd naderde die achter de smoezelige bar stond en drankjes serveerde, en zijn aandacht trok.

‘Wat kan ik voor je inschenken?’ vroeg hij nors terwijl hij snel drie biertjes achter elkaar tapte, waarbij het schuim overstroomde toen hij ze naar een stel jolige klanten toeschoof.

Viri gebaarde naar het insigne op haar scharlakenrode cape – het cirkelvormige jagerssymbool dat met een zilverkleurige draad op de plek van haar hart was geborduurd – en zei: ‘Ik ben op zoek naar –’

‘Ik zit niet op problemen te wachten,’ onderbrak de kastelein haar abrupt. Hij bekeek haar van top tot teen: haar zwarte leren wapenrusting onder haar jagerscape, haar gevlochten rode haar met ongewone zilverkleurige lokken en haar opvallende lavendelkleurige ogen. ‘Wat – of wíe – je ook zoekt, hier vind je ze niet.’

Viri’s gloeiende handpalm vertelde haar iets anders, maar toen ze de herberg opnieuw rondkeek, zag ze alleen maar vrolijke gasten. Er was geen teken van magie, en geen teken van de dood.

‘Heb je misschien iets vreemds opgemerkt vanavond?’ drong ze aan. ‘Nieuwe gezichten of –’

De man onderbrak haar nogmaals, terwijl hij een grote pul bier met zo veel kracht over de versleten houten bar schoof dat er een spoor van schuim achterbleef. ‘Ik heb het je al gezegd, jager: je hebt hier niks te zoeken. Ga je zaken ergens anders doen.’

Terwijl hij sprak, zag Viri zweetdruppeltjes van zijn slaap langs zijn verweerde wang lopen; zijn ongeruste blik waarmee hij naar haar keek en zich toen afwendde; zijn trillende handen terwijl hij drankjes inschonk.

En uiteindelijk zag ze dat hij zijn kin lichtjes omhoogstak toen hij naar een halfgesloten deur in de achterste hoek van de gelagkamer wees.

Viri knikte subtiel en liep die kant op, zonder zich iets aan te trekken van de plakkerige laag op de vloer die aan de zolen van haar laarzen kleefde terwijl ze zich tussen de luidruchtige klanten door drong, van wie de meesten wankelend naar achteren stapten bij het zien van de kleur van haar cape, tot ze bij de deur kwam die vol zat met drankvlekken.

Ze gluurde door een smalle kier en het enige wat ze zag was een gammele trap die naar beneden ging. In het besef dat ze het verrassingsmoment zou verliezen bij het minste of geringste gekraak van het oude hout, drukte ze haar lippen geconcentreerd op elkaar toen ze behoedzaam de treden af liep. Maar door een plotse dringende hitte in haar hand liet ze haar voorzichtigheid varen en stoom roekeloos naar beneden, de bedompte kelder in. Vlamloze, altijd brandende lichtbakens onthulden een wirwar van vaten, kratten en glazen kannen, maar ze keek er onmiddellijk langs naar de twee kleine silhouetten die tegen de achterwand op de grond zaten en de kolossale kerel die op hen afkwam...

En naar het levenloze lichaam dat hij zojuist had achtergelaten.

Een jochie, niet ouder dan twaalf, zijn ogen waren gesloten en zijn borst bewoog niet meer.

Viri was te laat om hem te redden.

Maar ze was niet te laat om de twee andere kinderen te redden, een jongen en een meisje die dicht tegen elkaar aan zaten. De angst op hun betraande gezichten vertelde haar dat ze precies wisten met wat voor monster ze te maken hadden.

Ze hadden Viri nog niet gezien. Maar de man – de schaduwwerper – bleef staan, hij draaide zijn hoofd naar haar toe, een gemene grijns om zijn lippen. Met zijn blonde haar en blauwe ogen had hij knap kunnen zijn, als de verse pure magie niet van hem afstraalde en het offer van zijn jonge slachtoffer niet te zien was aan de verschrikkelijke zwarte aderen in zijn handen en zijn blote onderarmen. Die zwarte aderen – alleen zichtbaar voor jagers en schaduwwerpers – zouden in zijn huid gegrift blijven

staan tot de kracht die hij had gestolen verzwakte en dienden als onweerlegbaar bewijs van zijn gruwelijke misdaden.

Misdaden waarvoor hij op het punt stond gestraft te worden.

De schaduwwerper deed een stap naar Viri toe, zijn grijns werd wreder, zijn ogen werden glazig terwijl hij zich aanpaste aan de golf van ellixen – van magie – die door hem heen stroomde. De hoeveelheid verschilde van kind tot kind, maar het was altijd genoeg om schaduwwerpers meer snelheid en kracht, scherpere zintuigen en snelle genezing te geven. In sommige gevallen leefden ze daardoor zelfs jaren langer.

Gestólen jaren.

De prijs was te hoog, net als het schuldgevoel dat Viri voelde voor elke persoon die ze niet had kunnen redden. Maar er zouden vannacht geen doden meer vallen, geen slachtoffers meer om te betreuren. Alleen gerechtigheid.

En op een dag wraak.

Zo kort na het aftappen van ellixen zou de schaduwwerper sterker en sneller zijn dan Viri ooit zou kunnen worden, dus ze kon het zich niet veroorloven dat hij als eerste zou toeslaan en de overhand kreeg. Zonder enige aarzeling sprong ze naar voren, wikkelde haar gouden *fillium* van haar pols af en wierp het zweepachtige koord door de lucht. Het metalen wapen overbrugde de afstand tussen hen en ze zou hem hebben geraakt als de man niet op het laatste moment was weggesprongen, waarbij zijn grijze mantel om hem heen zwierde en het glaswerk in scherven brak toen hij tegen een plank aan viel om haar aanval te ontwijken. Onmiddellijk wierp Viri haar *fillium* weer naar hem uit en hij moest het koord opnieuw ontwijken – er brak nog meer glas –, maar hij herstelde zich deze keer sneller en sprong met gestrekte zwart geaderde armen naar haar toe alsof hij haar met zijn blote handen wilde wurgen.

Viri gaf hem geen enkele kans. Ze draaide zich vliegensvlug om en haalde met haar *fillium* laag uit naar zijn enkels om zijn stappen te vertragen. Snel achter elkaar wierp ze het koord nog twee keer uit, maar hij was sneller en bleef een stap voor op haar aanvallen.

Toen stond hij plots pal voor haar en haalde met zijn vuist uit naar haar gezicht. Het ging zo snel dat zijn arm in een waas bewoog, en alleen door jarenlang trainen had ze op tijd kunnen wegdraaien om aan een verbrijzeld jukbeen te ontkomen. Maar zijn knokkels raakten haar toch, en ze siste toen de ring om zijn middelvinger haar huid openhaalde. De wond begon meteen te bloeden, maar Viri negeerde de pijn en dook weg achter een houten vat om ervoor te zorgen dat ze genoeg afstand had om haar fillium opnieuw te werpen.

Haar tegenstander was niet achterlijk – hij wist wat een enkele aanraking van haar wapen met hem zou doen, net zoals hij wist dat het bereik ervan op deze korte afstand beperkt was, dus stoof hij naar voren, zonder haar ook maar een haarbreedte te geven, en haalde opnieuw met zijn vuist naar haar uit. Ze dook weer weg en draaide zich om, maar toen ze rechtop ging staan, hoorde ze de kinderen een waarschuwing roepen op het moment dat de man een dolk trok en met een enorme vaart naar haar toe sprong, zijn wapen glinsterend in het licht van de altijd brandende lichtbakens.

Viri had lang genoeg gejaagd om de vele soorten schaduwwerpers te herkennen. Sommige waren makkelijk te vangen, vooral degene die nog niet bekend waren met het aftappen van magie en niet gewend waren aan hun door ellixen versterkte zintuigen. Hetzelfde gold voor degene die verslaafd waren aan de euforie die gepaard ging met een nieuw slachtoffer, en ze bleven liever in hun benevelde toestand dan zich te verzetten tegen arrestatie.

De man was geen beginneling en ook geen verslaafde – hij wist overduidelijk hoe hij zijn gestolen magie moest gebruiken, en hij was fysiek goed getraind. Dat maakte hem gevaarlijk.

Maar niet zo gevaarlijk als Viri.

Ze had zijn dolk al opgemerkt zodra ze de kelder binnen was gekomen, ze had geweten dat hij haar ermee zou bedreigen – en ze had op dat moment gewacht.

De spotgrijns om zijn lippen en de triomf in zijn ogen toen hij zijn

dolk naar voren stak, vertelden haar dat hij net als elke andere schaduwwerper was: arrogant genoeg om haar te onderschatten. Ze gingen er allemaal van uit dat haar fillium het enige wapen was dat ze bij zich droeg, of in elk geval het enige dat hen kon uitschakelen. De man die op haar afstormde was inderdaad alleen gefocust op de dreiging van haar metalen koord, waardoor hij niet in de gaten had dat ze een flesje uit haar cape trok en het met haar duim openmaakte.

Maar het ontging hem niet dat ze het poeder recht in zijn gezicht blies.

De ogen van de schaduwwerper werden groter toen het spul begon te werken en hem ter plekke verstijfde, de dodelijke dolk bleef midden in de lucht tussen hen in stilhangen.

Met een snelle blik omlaag zag Viri hoe gevaarlijk dichtbij het lemmet was dat haar bijna zou hebben doorboord, maar ze verdeed haar tijd niet met bange gedachten aan wat er zou zijn gebeurd als het experimentele – en zeer illegale – poeder niet had gewerkt, en ze schepte ook geen genoeg in de verstarde toestand van de schaduwwerper, die als aan de grond genageld op zijn plek stond. Met zo veel ellixen die door zijn aderen stroomde zou het impedipoeder hem niet lang tegenhouden, dus sloeg ze haastig de dolk uit zijn hand en gebruikte een uiteinde van haar fillium om zijn polsen vast te binden, waardoor zijn kracht onmiddellijk uit hem wegebde. Zolang het gouden koord hem aanraakte, zouden zijn versterkte zintuigen onderdrukt worden, zijn magie werd niet alleen onbereikbaar, maar het beroofde hem ook van zijn energie, omdat hij tegen de effecten van het fillium vocht, waardoor hij zwak en kwetsbaar werd – en volledig overgeleverd was aan Viri's genade.

Ze had amper een stap achteruit gedaan of het impedipoeder was uitgewerkt en de schaduwwerper strompelde naar voren, niet om zijn aanval door te zetten, maar om te voorkomen dat hij omviel.

‘Wat heb je me aangedaan?’ vroeg hij met een schorre stem, terwijl hij dronken op zijn benen stond te tolleren en moeite had om overeind te blijven.

Viri wist niet zeker of hij het fillium of het impedipoeder bedoelde, maar los daarvan antwoordde ze simpelweg: ‘Namens het Jagersgilde sta je onder arrest voor het onwettig aftappen van ellixen en daarmee samenhangende misdaden tegen de mensheid.’

‘Ik ben onschuldig,’ snauwde hij – of dat probeerde hij te doen. Hij sprak met dubbele tong, zijn kracht ebde snel weg.

Met een ongelovig opgetrokken wenkbrauw keek ze naar het lichaam van de jongen die slechts een paar meter verderop lag. En toen herinnerde ze zich de twee andere kinderen, die met grote ogen vol verbijstering en angst op hun gezichten toekeken, maar ook met iets van hoop.

‘Blijf staan,’ gebod Viri de schaduwwerper voordat hij naar de kinderen toe kon lopen.

‘Ik neem geen bevelen van jou aan,’ grauwde hij, terwijl hij achter haar aan stormde – om vervolgens over een van de vaten te struikelen die ze tijdens hun schermutseling hadden omgegooid, waarna hij kreunend op de vieze, met glasscherven bezaaide vloer bleef liggen.

Normaal gesproken zou Viri een enorme voldoening hebben gevoeld bij de aanblik van de verzwakte vent – vooral omdat hij net nog had geprobeerd haar in haar buik te steken –, maar met de snelheid waarmee het fillium hem uitputte zou het niet lang duren voordat hij het bewustzijn verloor. Hoe vaak ze haar wapen ook gebruikte, ze zou er nooit aan wennen hoe slopend de effecten ervan waren. En hoewel dat meestal een voordeel was, was het laatste wat ze wilde het zware lichaam van de schaduwwerper helemaal terug naar het ondergevang slepen, dus ze moest maken dat ze samen met de kinderen wegwam, nu meteen.

Maar eerst...

‘Zijn jullie gewond?’ vroeg Viri terwijl ze naar de kinderen liep, ineenkrimpend toen het gebroken glas onder haar laarzen knarste. Ze hield haar fillium stevig vast, met het andere uiteinde nog steeds vastgebonden aan de schaduwwerper, die luidkeels vloekend probeerde op te staan op wankelende benen en geen bedreiging meer vormde voor hen.

De kinderen schudden hun hoofd en kwamen beverig overeind terwijl ze elkaar met trillende handen stevig vasthielden.

Toen ze het bewijs van hun angst zag en besepte wat hún had kunnen overkomen – wat hun vermoorde vriend wás overkomen – moest Viri diep ademhalen om haar woede te onderdrukken.

Gerechtigheid, prentte ze zichzelf in. De schaduwwerper zou gestraft worden voor zijn misdaden. Door hem te vangen had ze daarvoor gezorgd – en ze zou op elke andere schaduwwerper op het eiland Elverdine jagen om hem gevangen te laten zetten.

‘Je bloedt,’ fluisterde het meisje, wijzend naar Viri’s wang.

Viri was de wond helemaal vergeten, hoewel die nu pijnlijk klopte, terwijl ze zich de knokkels van de man weer herinnerde die haar gezicht hadden geschampt. ‘Het is niks ergs, alleen maar een schrammetje.’ Ze keek naar de schaduwwerper, die er eindelijk in was geslaagd op te krabbelen, en draaide zich toen weer naar de kinderen om. ‘Geen zorgen – hij kan niemand meer kwaad doen.’

Hun blik ging meteen naar de dode jongen, en Viri verfoeide zichzelf om haar ondoordachte woorden. ‘Kenden jullie hem?’ vroeg ze zacht.

Ze schudden opnieuw hun hoofd en ze slaakte een opgeluchte zucht. Het verlies van een leven was tragisch, maar deze twee hoefden in elk geval niet met een trauma te leven omdat ze getuige waren geweest van de dood van een vriend.

‘Schiet op, we moeten hier weg,’ zei ze, ze wilde hen zo snel mogelijk uit de benauwende kelder wegstrijken.

Ze sleepte hen de trap op en trok aan haar fillium om de struikelende schaduwwerper te dwingen mee te komen en leidde hen door de menigte in de rumoerige kroeg naar de bar. De kastelein schonk nog steeds drankjes in, hoewel hij even stopte toen hij Viri en haar metgezellen zag en zijn mond ging open en dicht bij de aanblik van de kinderen. Ze begreep zijn verbazing – overlevenden waren zeldzaam na een aanval van een schaduwwerper. Te zeldzaam.

Ze verhief haar stem boven het lawaai uit en vroeg: ‘Hoe ver is het dichtstbijzijnde portaal?’

Hij schudde de schrik van zich af. ‘Ongeveer een straat verderop, vlak voordat je bij het meer komt.’

Viri trok een grimas, ze wilde de grens van de obelisk liever niet naderen, maar het was dat, of een lange wandeling terug door de bovenstad terwijl ze de verzwakte schaduwwerper met zich mee moest slepen. Ze moest haar kans wagen.

Ze legde een gouden munt op de bar en zei tegen de man: ‘Voor de bende beneden.’ Vervolgens vroeg ze: ‘Is hier een keuken?’ Op zijn knikje voegde ze er nog drie munten aan toe voordat ze naar de kinderen wees. ‘Deze twee kunnen wel een warme maaltijd gebruiken. Zorg dat ze veilig en op hun gemak zijn tot de Nox arriveert – zij nemen hun verklaringen op en brengen ze naar huis.’

Als de kastelein er niet blij mee was dat Viri de stadswachters naar zijn herberg zou sturen, zei hij er niets over; hij stak het goud met een instemmend gebrom in zijn zak. Ze noemde het derde kind niet, omdat ze wist dat de Nox Custodia het lichaam zou ophalen en zijn familie zou informeren.

Viri draaide zich om naar de jongen en het meisje, glimlachte geruststellend en zei: ‘Jullie zijn hier veilig tot de stadswachters van de Nox komen. Het zal niet lang meer duren.’ Na wat ze net hadden meegeemaakt ging het tegen haar gevoel in om ze achter te laten – elke keer dat een jacht eindigde met overlevenden, wilde ze het liefst blijven om troost te bieden. Maar ze was een vreemde voor deze kinderen en ze zouden beter af zijn als ze nu vertrok om de Nox-wachters te waarschuwen.

‘Jullie zijn heel dapper,’ voegde ze er zachtjes aan toe terwijl ze met haar vrije hand een geruststellend kneepje in hun schokkende schouders gaf. ‘Vergeet dat niet als jullie de komende dagen aan niets anders kunnen denken dan aan wat er vanavond is gebeurd.’

Ze zag ze aarzelend knikken en hielp ze toen om op de krukjes te gaan zitten in de rustigste hoek van de gelagkamer, bij de bar, waar twee kom-

men met ijs met karamelsaus stonden te wachten. Het was niet de warme maaltijd waar ze om had gevraagd, maar toen Viri vragend naar de barman keek, haalde hij zijn schouders op en gebaarde naar de kinderen, die de traktatie naar binnen schrokken alsof ze niet net getuige waren geweest van een moord en zelf ternauwernood aan de dood waren ontsnapt.

Kinderen konden ongelooflijk veerkrachtig zijn, wist Viri, hoewel ze ook wist dat de gruwelen die dit stel vanavond had meegemaakt hen voor altijd bleven achtervolgen.

Net zoals de verschrikkingen die ze zelf ooit had meegemaakt.

Ze verdrong haar eigen herinneringen vlug, liet de kinderen achter en sleepte de schaduwwerper naar buiten, de frisse nachtlucht in. Hij bleef de hele weg door de smerige steeg richting het meer vloeken, lopen viel hem steeds zwaarder en zijn beledigingen werden minder inventief naarmate hij vermoedder werd. Viri schonk hem geen aandacht, ze concentreerde zich op de duisternis, turend naar een teken van de dodelijke zwarte mist.

Toen ze een ruïne passeerden werd ze overvallen door opluchting omdat ze een stukje verderop eindelijk het Mirtismeer zag, het maanlicht glinsterde op het indigoblauwe oppervlak en er was geen mist te bekennen. Nog een paar stappen verder zag ze het portaal – een drie meter hoge boogpoort, gehouwen uit zilverkleurig magiërsteen – dat in de duisternis van de nacht oplichtte.

Ze waren vlak bij het portaal toen haar gevangene lang genoeg ophield met vloeken om te zeggen: ‘Hier kom je niet mee weg, jager.’ Zijn stem klonk dreigend. ‘De Priester van de Schaduwwerpers komt je halen. Jullie allemaal, maar jou wil hij het liefst in handen krijgen.’

In een reflex bleef ze stilstaan met een vernietigende blik op de man, maar ze zag enkel een zelfvoldane grijns op zijn gezicht.

‘Denk je dat ik je niet herken, Viridia Solace?’ vervolgde hij, nog steeds met die grijns. ‘Dat haar, die ogen – we weten allemaal wie je bent. We hebben je in het vizier, jager. En op een dag zal de priester je –’

‘Wát zal hij doen?’ viel Viri hem in de rede. ‘Zich blijven schuilhouden, zoals hij de afgelopen zeven jaar heeft gedaan?’ Haar stem was zo scherp als een dolk om haar plotse golf van emoties te maskeren. ‘Elke jager op Elverdine, ik ook, heeft al die tijd naar hem gezocht. Je beweert dat hij ons gevangen zal nemen, mĳ? Zeg hem dan maar dat hij verdomme een beetje op moet schieten.’ Ze forceerde haar eigen zelfvoldane grijns om het woedende bonzen van haar hart te verbergen. ‘O, wacht even. Je kunt hem niets vertellen, of dacht je soms van wel?’ Met een ruk aan het fillium trok ze hem naar voren en toen hij bijna vooroverviel vloekte hij weer. ‘Je kunt niemand vertellen waar je heen gaat.’

‘Hij komt me redden,’ snauwde de schaduwwerper. ‘Hij zal me belonen voor –’

Viri snoof spottend. ‘Hij weet niet eens dat je bestaat. Je bent niets meer dan een van zijn vele moorddadige volgelingen.’

‘Dat is niet waar. Ik ben –’

‘Nou, waar is hij dan?’

Haar vraag werd met stilte beantwoord, zoals ze had verwacht.

‘Als je geen waardeloze ondergeschikte was, zou je het antwoord daarop weten,’ spotte ze. ‘Maar je hebt geen idee, hè?’ Viri kon de schaduwwerper letterlijk horen tandenknarsen. Hij wilde liegen – ze zag het in zijn ogen. Hij wilde een zekere mate van belang binnen de kring van vertrouwelingen van de priester voorwenden, iets wat hem een pressiemiddel zou kunnen verschaffen. Maar het fillium stond het niet toe – nog een voordeel van het gouden koord, zolang het hem maar aanraakte. Een waarheidsserum.

‘Je hebt hem waarschijnlijk nog nooit ontmoet, of wel?’ vervolgde Viri spottend.

Weer knarsetandde hij, en ze rolde met haar ogen, haar spanning ebde weg. Elke keer dat ze over de Priester van de Schaduwwerpers – de huidige, tenminste – hoorde vertellen, was dat genoeg om haar op scherp te zetten, maar ondanks de dreigementen van deze man wist hij haar

niets nuttigs te vertellen. Hij was niets meer dan een volgeling, zoals al die anderen op wie Viri vóór hem had gejaagd.

Op een dag zou ze een manier vinden om zijn leider te vinden. Het was de reden dat ze jager was geworden, de reden dat ze haar titel sneller had verdiend dan andere leerling-jagers en dat ze zichzelf altijd dwong om beter, sneller en sterker te worden. Alles wat ze de afgelopen zeven jaar had doorstaan, diende maar één enkel doel: de jacht op de Priester van de Schaduwwerpers, het beruchte monster dat ontelbare onschuldigen had vermoord.

Onder wie Viri's ouders.

In tegenstelling tot zijn ondergeschikten zou de priester niet voor het gerecht komen. Nee, hij zou lijden.

Al was het nog lang niet zo erg als hij eigenlijk verdiende.

Even stond Viri haar sombere gedachten toe, waardoor haar vastberadenheid sterker werd, zoals altijd wanneer ze aan de priester dacht. Maar toen rechtte ze haar schouders en liep weer verder terwijl ze haar gevangene naar het portaal sleepte om hem aan de Nox uit te leveren en deze nacht achter de rug te hebben. Ooit zou ze de Priester van de Schaduwwerpers vinden. En dan zou ze eindelijk wraak nemen.